

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ἀύσεως

Ὁ Ὅσιος Γάλλος

† 16ῆ Ὀκτωβρίου

Ὁ Ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Γάλλος γεννήθηκε στὴν Ἴρλανδία ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ εὐλαβεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔστειλαν νὰ σπουδάσῃ στὴν περίφημη Μονὴ τῆς Μπάγκορ ποὺ ἵδρυσε ὁ Ὅσιος Κόμγκαλλος († Μνήμη: 10ῆ Μαΐου).

Ἀσπάσθηκε μὲ ζήλο τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, τὴν προσάγουσα στὴν ἀληθῆ γνώση τοῦ Θεοῦ καὶ ἦταν μετὰ τῶν δώδεκα Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι συνόδευσαν τὸν Ἅγιο Κολομβανὸ († Μνήμη: 23ῆ Νοεμβρίου, βλ. *ἔδω*) στὴ Γαλατία. Ἀκολουθοῦσε τὸν πνευματικὸ του Πατέρα σὲ ὅλες τὶς ἱεραποστολικὲς περιοδεῖες, συνεργαζόμενος μαζί του στὸ κήρυγμα καὶ τὴν καταστροφή τῶν εἰδώλων.

Ὄταν, μετὰ ἀπὸ σκευωρίες τῆς Βασίλισσας Βρουγκίλδας, ὁ Ἅγιος Κολομβανὸς καταδικάσθηκε σὲ ἐξορία, ὁ Ὅσιος Γάλλος, ὁ Ὅσιος Εὐστάθιος († Μνήμη: 29ῆ Μαρτίου) καὶ ἄλλοι Μοναχοὶ τῆς Μονῆς τοῦ Λουξέιγ βρῆκαν καταφύγιο στὸν Βασιλέα τῆς Αὐστρασίας.

Ἀργότερα, πῆγε καὶ τοὺς βρῆκε ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Κολομβανὸς καὶ ὅλοι μαζί ἀνέπλευσαν τὸν Ρῆνο ποταμὸ καὶ εἰσῆλθαν στὰ ἐδάφη τῶν Ἑλβετῶν, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Ζυρίχης, ὅπου ἤλθαν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς βάρβαρους

Ἡ Μονὴ Μπάγκορ.

Ὁ Ἅγιος
Κολομβανός.

κατοίκους τῆς περιοχῆς πού θέλησαν νὰ τοὺς θανατώσουν.

Φθάνοντας στὴ λίμνη Κωνσταντία, πλησίον τοῦ Μπρέγκεντζ, ἐγκαταστάθηκαν γύρω ἀπὸ ἓνα παρεκκλήσι ἀφιερωμένο στὴν Ἁγία Αὐρηλία († Μνήμη: 15η Ὀκτωβρίου), τὸ ὁποῖο εἶχαν καταλάβει οἱ εἰδωλοάτρεις καὶ εἶχαν βάλει ἐκεῖ τὰ ἀσεβῆ τους εἰδωλα. **Ὁ** Ὅσιος Γάλλος γνώριζε τὴν γλώσσα τῶν κατοίκων· μετὰ ζήλο ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο, γκρέμιζε μπροστὰ στὰ μάτια τους τὰ εἰδωλα καὶ ἔριξε τὰ συντρίμια τους στὴν λίμνη. **Ὁ** χῶρος ἐξαγνίσθηκε ἔτσι ἀπὸ κάθε ἴχνος τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, καὶ ἀναπτύχθηκε ἐκεῖ ὁ Μοναστικὸς Βίος.

Διακόνημα τοῦ Ὁσίου Γάλλου ἦταν νὰ κατασκευάζει δίχτυα καὶ νὰ ψαρεύη, προμηθεύοντας ἔτσι τροφή στὴν Μοναχικὴ Ἀδελφότητα πού ὅλο καὶ αὐξανόταν.

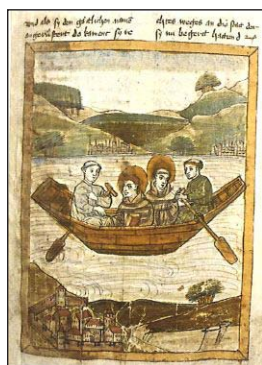
Μία ἡμέρα, ὁ δαίμονας τῶν ὁρέων κάλεσε σὲ βοήθεια ἐναντίον τῶν Μοναχῶν, τὸν δαίμονα τῆς λίμνης Κωνσταντίας, πού τοῦ ἀποκρίθηκε φωνάζοντας: **«**Αὐτὸς ὁ ξένος με καταπιέζει ἐντὸς τῶν ὑδάτων καὶ καταλύει τὸ κράτος μου. **Δ**ὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐξαπατήσω διότι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βρίσκεται συνεχῶς στὰ χεῖλη του καὶ ἐπειδὴ συνεχῶς φυλάττει τὸν ἑαυτό του, ὁ ξένος αὐτὸς χλευάζει τὶς παγίδες μας!**»**

Οἱ εἰδωλοάτρεις κατήγγειλαν τοὺς Μοναχοὺς στὸν Φεουδάρχη τοῦ τόπου καὶ ὁ Ἅγιος Κολομβανὸς ἀναγκάστηκε νὰ πάρη τοὺς ὑποτακτικούς του καὶ νὰ περάσῃ στὴν Ἰταλία (612).

Ὁ Ὅσιος Γάλλος ἦταν τότε ἄρρωστος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ· μόλις ἀνάρρωσε, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νέο ἐρημητήριο, στὸ ὁποῖο νὰ ἐγκαταβιώσῃ μαζί με μερικοὺς Ἀδελφούς, διάγοντας ἡσυχαστικὸ βίον.

Μία ἡμέρα, ἐξέβαλε προσευχόμενος τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Δούκα Γκονζόν, τὴν Φριδεβούργη, ἡ ὁποία ἦταν ἀρραβωνιασμένη μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Φράγκων Σιγχεβέρτο. **Σ**ὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης, ὁ Βασιλέας τοῦ χάρισε ἓνα κτῆμα στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Κωνσταντίας.

Τὴν ἡμέρα ὅπου ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, ψά-

Ὁ Ἅγιος Κολομβανὸς
καὶ ὁ Ὅσιος Γάλλος
στὴν λίμνη Κωνσταντία.
Χειρόγραφο τοῦ 11^{ου} αἰ.

ρευσε και γονάτισε για να προσευχηθῆ. Τότε ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τὸ δάσος μία ἀρκούδα. **Ο** **Ο**σιος χωρὶς να ταραχθῆ τῆς εἶπε, «Φέρε μου ξύλα και ρίξε τα στὴν φωτιά». **Η** ἀρκούδα ὑπήκουσε. **Γ**ια να τὴν εὐχαριστήση, ὁ **Ο**σιος τῆς ἔδωσε ἓνα καρβέλι ψωμί, ἀλλὰ τῆς ζήτησε να ἐξαφανισθῆ, λέγοντάς της ὅτι ἀπὸ τώρα και στὸ ἐξῆς ὁ τόπος θα εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ ἄγρια ζῶα και πονηρὰ πνεύματα και θα ἀφιερωμένος στὴν προσευχή.

Οταν ἦλθε ἡ μέρα τῶν βασιλικῶν γάμων, ἡ Φριδεβούργη δῆλωσε ὅτι ἐπιθυμοῦσε να ἀφιερῶση τὴν παρθενία της στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. **Ο** Βασιλέας ὑποτάχθηκε στὴν θεία βούληση, ἐνέδυσσε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του μετὰ τὰ βασιλικά ἐνδύματα και τὴν παρουσίασε στὸ Ἅγιο Βῆμα λέγοντας: **«**Ἐνδεδυμένη μετὰ τὸ ἐνδυμα και στολισμένη μετὰ τὰ στολίδια ποὺ σᾶς ἐτοίμασαν για ἐμέ, σᾶς δίνω νύμφη στὸν Χριστό τὸν Θεό μας!**»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μεγάλης συνέλευσης Ἐπισκόπων και εὐγενῶν, στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος, τοῦ πρότειναν τὸν Ἐπισκοπικὸ Θρόνο. **Ο** **Ο**σιος Γάλλος ἀρνήθηκε και ὑπέδειξε τὸν ὑποτακτικό του Ἰωάννη, παρὰ τὸ ὅτι και ἐκεῖνος δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσε και προσπάθησε μάλιστα να φύγη. **Π**αρευρέθηκε στὴν Χειροτονία τοῦ νέου Ἐπισκόπου και μετὰ ἀποσύρθηκε στὴν ἐρημία· ἀνήγειρε ἓναν Ναὸ και γύρω του ἔκτισε δώδεκα Κελλιά για τοὺς ὑποτακτικούς του.

Οταν ἐκοιμήθη ὁ **Ο**σιος Εὐστάθιος, οἱ Μοναχοὶ τοῦ Λουξέιγ ἔστειλαν μία ἀντιπροσωπία τους στὸν **Ο**σιο Γάλλο και τοῦ πρότειναν τὴν ἡγουμενία τῆς Μονῆς τους. **Ο** ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁμως, ἀρνήθηκε λέγοντας ὅτι προτιμοῦσε να διακονῆ μᾶλλον παρὰ να διοικῆ.

Εξακολούθησε να ζῆ στὴν μικρὴ του μοναστικὴ Ἀδελφότητα, χωρὶς να παύση να ψαρεύη και να ὑπηρετῆ ταπεινὰ τοὺς Ἀδελφούς.

Εκοιμήθη εἰρηνικὰ γύρω στὸ 640, σὲ ἡλικία ἐνενηντα ἐννέα ἐτῶν.

Η Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γάλλου κατέστη ἐν

Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γάλλου. Ἑλβετία.

συνεχεία ένα από τὰ σημαντικότερα κέντρα ἀκτινοβολίας τῆς κολομβάνειας παραδόσεως καὶ φημιζόταν ὄχι μόνο γιὰ τὸ πνευματικὸ ἦθος τῶν Μοναχῶν της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πλούσια βιβλιοθήκη της καὶ τὰ ἐργαστήρια τῶν ἀντιγραφῶν.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμήν!*

